

หากเปรียบความรู้สึกรักเป็นดั่งเม็ดทรายที่ไม่อาจนับ
ความเจ็บช้ำจากรักที่มีต่อท่าน
มันก็คงเทียบเท่ามหาสมุทรที่กลืนกินผืนทราย

เล่าบุษบรณ 0

ครั้นสวรรคโลกัทท์

**อสนีบาดตกลองเข้าตรงทิศ ไล่สิ่งมีชีวิตให้หลบหนีรีบวิ่งหาย
เหลือเพียงผู้ทำผิดที่ต้องชีวาวย สิ้นมลายกลายเป็นเศษเถ้าธุลี**

เสียงอาวุธกระทบดังกึกก้องท่วนภากว้าง อสนีคำรามกัมปนาท
ทุกสารทิศ แสงสีชาวพลันพาดทัບยามคมดาบเข้าประชิดร่วมต่อตี
นานนับนาทีจนสยบการรบราทั้งดินแดน เหล่าผู้คนเงยหน้ามอง
ฟากฟ้า ต่างลั่นผลว่าใครจะแพ้พ่าย หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร่วงหล่นก็
จะต้องสูญเสียดนตัวเองไป

แล้วใครเล่าจะอยากน้อยรับความปราชัยให้เจ็บเจียน

“อีก” ทหารเทวีญลอบกลืนน้ำลายเมื่อเห็นการต่อสู้แสน
ดุเดือด ยามนี้บนผืนดินแบ่งผู้มีชีวิตออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกคือ
ผู้หวังช่วงชิงดินแดนรวมเข้ากับแดนที่ชิงชัยมาได้ ส่วนอีกฝั่งคือ
ผู้ปกป้องบ้านเกิดตน แม้ตัวตายก็ไม่ยอมให้ใครได้แย่งชิง

การรุกรานเพื่อรวมผืนดินเข้ากำมือเกิดขึ้นอยู่เป็นนิจ หาก

อ่อนแอก็จะถูกช่วงชิงให้ไร้ซึ่งแผ่นดินได้อาศัย ขณะเดียวกันผู้
ทะเยอทะยานก็หวังยึดครอง ขโมยบ้านเกิดเมืองนอนคนอื่นไปเสีย
ให้ได้

เหล่าทหารเข้าห้ำหั่นหวังฆ่าฟันศัตรูให้แหลกลินเพื่อสร้าง
ความพอใจแก่ผู้เป็นนาย แต่เวลานี้ไม่มีสิ่งใดน่าสนใจไปกว่าการสู้
รบของผู้ที่มีอำนาจเหนือใคร

คนหนึ่งเป็นครุฑาสิบเชื้อสายราชวงศ์ปกครองแดนปึกษาที่ถูก
รุกรานจากคนอันตราย

อีกคนเป็นเทวัญผู้ครองอำนาจมากมาย แลยังถูกเรียกขานว่า

...

พระราชผู้คิดคดทรยศแผ่นดิน

เปรี้ยว!

“อีก!” เจ้าของนัยน์ตาสีดำขลับกัดฟันกรอดหลังถูกถีบกระเด็น
ลอยคว้างในอากาศ โชคดีที่ตนมีปีกปีกษาควบคุมทิศทางจึงรีบกลับ
มาตั้งหลักยกแขนขึ้นป้องกัน ทว่าเพียงพริบตาที่เสียศูนย์กำปั้นหนัก
ก็กระแทกเข้าที่แขนขวา รุนแรงเสียจนสะท้านไปทั้งร่าง

ความเจ็บปวดนั้นคล้ายบดขยี้กระดูกให้แหลกจากภายใน ถึง
กระนั้นเขาก็ยังฝืนตนเองไม่ยอมให้จิตใจได้หวั่นไหว ตวัดสายตาไป
มองร่างสูงที่ยืมให้

นัยน์ตาสีทองคำวาววับชวนมอง

“เหนื่อยแล้วรีองค์ชาย”

ก๊ก!

“หากเหนื่อยแล้วก็ยอมแพ้พ่ายไม่ดีกว่ารี” เขาเอ่ยถาม เสียง
ทุ้มต่ำฟังดูขยิบตา ทว่าการกระทำคล้ายคิดจะฆ่าเขาให้ตายเสีย
ตรงนี้ “ท่านจะได้ไม่ต้องเจ็บซ้ำไปกว่านี้ เพราะจากที่ข้าเห็น ท่าน

ไม่ได้เก่งการศึกษาเลยแม้แต่นิด ที่ต้องมาสู้กับข้าเช่นนี้เพียงเพราะต้องทำหน้าที่บุตรชายคนโตก็เท่านั้น”

“หุบปากของเจ้าชะ ไม่ว่างจะด้วยเหตุผลใดข้าก็จะปกป้องบ้านเมืองจากเจ้าให้ได้”

“อ่อนแอเช่นท่านจะปกป้องบ้านเมืองได้อย่างไร”

“อีก!”

“ที่ยังหายใจจนถึงตอนนี้ได้ก็เพราะข้าเอ็นดูนั่นแหละ”

“หุบปาก!”

ตูม!

“ฮ่า ๆ!” เทวัญหนุ่มหัวเราะลั่นหลังถูกคลื่นพลังกระแทกใส่ ดีที่เขาขมมือขึ้นมาทันได้ทันจึงไม่ได้รับบาดเจ็บเลยสักนิด กลับกันแล้วรู้สึกสนุกเสียด้วยซ้ำที่สามารถทำให้อีกฝ่ายระเบิดพลังออกมา แม้จะเทียบไม่ติดกับพลังที่ตนมี “เข้ามาสิ!”

“เจ้า!” องค์ชายครุฑาผู้ทรงธรรมกระพือปีกยักษ์พุ่งเข้าไป มีอข้างหนึ่งปรากฏกรงเล็บส่วนอีกข้างถือดาบเอาไว้ เพชรเม็ดงามฝังอยู่ตรงด้ามจับ ให้รู้ชัดถึงยศศักดิ์ผู้เป็นนาย เขารวมพลังเข้าไปดาบก่อนตวัดมันหวังปลิดชีพคนปากบอน

ทว่าเป็นเช่นที่อีกฝ่ายบอก

“หึ”

เขาไม่ได้เก่งการศึกษาแม้แต่นิดเลย

หมัม!

“อ๊ก!” แสงตะวันจากปลายดาบเฉียดผ่านแก้มขาวไปเสียวู๊ว ก่อนที่ร่างของผู้ปกป้องแผ่นดินจะถูกจับแขนบิดไขว้หลัง ทหารราชผู้นั้นอาศัยจังหวะที่สายลมโชยพัดเข้าจับกุมกัน ดาบในมือหลุดจากการกำมั่นหล่นลงกระแทกผืนดิน เหล่าทหารที่มองอยู่พากันตื่น

ตระหนก

แต่นั้นไม่เท่าเจ้าของดาบที่เสียท่าศัตรูอย่างไม่น่าให้อภัย
ซ้ำปิกงามยังถูกลูบไล้หมิ่นเกียรติกัน

“ปิกท่านช่างงามเสียจริง” ร่างสูงว่าพลางไล่ลูบปิกทีละนิ้ว
พร้อมกับออกแรงบีบแขนขาว “คงดูแลดีไม่ใช่น้อยถึงได้งามเช่น
เจ้าของมัน”

“ปล่อยข้า!”

“ทำเอาข้าอยากลองเล่นสนุกกว่า หากเด็ดปิกออก ท่าน
จะยังนำมามองอยู่หรือไม่” เขากะชิบ “เห็นเขาว่าปิกเป็นของคู่กาย
ปิกษา หากสูญเสียมันไปคงได้กลายเป็นนกพิการ แลถึงเป็นองค์ชาย
ผู้ครองแดน หากเสียปิกไปแล้วก็คงไร้ซึ่งความน่าเคารพนับถือ”

“หยุดนะ! เจ้าคิดจะทำอะไรกัน!”

“ทำในสิ่งที่ข้าอยากทำ”

“อีก!”

“ข้าทำได้หรือไม่เล่าองค์ชาย” เขาหัวเราะช่างหูก่อนจะยกมือ
คว้าหมับเข้าที่แก้มขาว บีบบังคับให้ก้มลงมองผู้คนที่อยู่ใต้เท้า
พวกเขากำลังหัวนวดกที่องค์ชายเปลื้องปล้ำ แม้จะอยู่สูงบนชั้นฟ้า
ก็สามารถรับรู้ความรู้สึกเหล่านั้นได้ชัดเจน พาให้หัวใจของเขาไหว
สั่น “ข้าอยากบดขยี้ท่านต่อหน้าปวงประชา ให้พวกเขาดูแคลนท่าน”

“ไม่นะ ปล่อยข้า!”

“ข้าให้ออกาสท่านแล้วแต่ท่านไม่ฟัง ยามนี้จะมาเรียกร้องเห็น
ที่คงไม่ได้” เขากย้มขอบใจ “เพราะข้าชอบเห็นผู้คนเสียศักดิ์ศรี
โดยเฉพาะพวกที่มียศศักดิ์ หากพ่อท่านไม่ชี้ขลาดยอมมาประลอง
ตามที่ตกลงกัน ท่านก็ไม่ต้องรับกรรมเช่นนี้หรอก”

“จะพ่อหรือข้า เราล้วนเป็นนักรบ อย่าบังอาจมาว่าพ่อข้า”

เช่นนั้น!”

“หากพ่อท่านกล้าหาญก็คงทำตามคำท้า ไม่ใช่ส่งท่านที่อ่อนแอมารับหน้า ส่วนตนก็หนีหาย” นัยน์ตาสีทองคำวาวโรจน์ขึ้นมาขณะที่เกิดเสียงเย็นเยียบจนอีกฝ่ายขลุ่ย “ข้าชื่นชมในความกล้าของท่าน แต่ก็รังเกียจพวกที่ใช้คนอ่อนแอเป็นโล่กำบังเช่นกัน เห็นแล้วอยากจะขี้น้ำให้เป็นธุลี”

“หากจะฆ่าก็ฆ่าข้าเท่านั้น อย่าคิดทำร้ายผู้อื่นอีก!”

“จนถึงตอนนี้ท่านก็ยังไม่เข้าใจหรือองค์ชาย”

“อีก!”

“ว่าท่านไม่มีสิทธิ์ต่อรองกับข้าแม่แต่น้อย” คลื่นพลังบางอย่างโอบล้อมรอบองค์ชายครุฑาเอาไว้ เป็นจังหวะเดียวกับที่มีมือหนาเลื่อนกลับไปจับปีกอีกข้างหนึ่ง เขาหลับสันปีกไปมาพร้อมกระซิบเสียงแหบพร่าทว่าทรงพลัง “ในเมื่อท่านเข้ามาขวางก็ต้องยอมรับผลกรรม เพราะข้าไม่คิดปล่อยให้ท่านได้กลับไปหาไอ้คนขี้ลาดนนั้นเป็นแน่”

“หยุดนะ เจ้าจะทำอะไรปีกข้ากัน”

“เอาอิสระไปจากท่าน”

“!!!”

“ทั้งดินแดน ทั้งปีกของท่าน”

“อย่า...”

“ข้าขอรับไปแล้วกันนะองค์ชาย”

แฉวก!

“อ้ากกก!!!” ลิ้นคำประกาศิตมือหนาก็รวบรวมพลังที่มีทำในสิ่งที่บอกไว้ เพลิงโลกันตร์แผดเผาปีกงามข้างหนึ่งก่อนจะกระซอกมันหลุดจากขั้วที่ยึดมัน ครานั้นผู้ครองธรรมกิริตร้องลั่น เลือดมากมายไหลทะลักก่อนทั้งร่างจะร่วงหล่นสู่พื้นดิน

หยาดน้ำตาแห่งความเจ็บปวดไหลย้อนขึ้นฟ้าสวนทางกับ
 กายาที่พุ่งตั้ง ร่างของเขาระแหกพสุธาเรียกเสียงฮือฮาจากผู้เห็น
 เหตุการณ์นั้นร้อยนับพัน

ความอัปยศที่ได้รับมันเจ็บหนักเสียจนลืมตาแทบไม่ไหว
 หยาดหยดความเสียใจเอ่อนองหน้า

เลือดสีสดอาบย้อมภรณ์ที่รับร่างก่อนที่มันน้ำตาจะถูกทำลาย
 ปรากฏภาพของทราชาหนุ่มโยนชากปึกที่มอดไหม้ ก่อนจะโน้มตัว
 ลงมาพลาญยกยิ้มเย้ยหยันดูแคลนให้รู้สึกคุกรุ่นถึงข้างใน

สุดหัวใจคิดหมายชิงชิงเขาเพียงผู้เดียว

“งดงามไม่น้อยลงเลย” นัยน์ตาสีทองคำเปล่งประกายระยับ
 รวดต้องแสง กวาดมองความเคียดแค้นเจือความปวดร้าวนั้น “ไม่มี
 ปีกแล้วท่านงดงามกว่านก ข้าคิดไม่ผิดที่พรากรมันไปจากท่าน เพราะ
 ถ้าท่านยังมีมันก็คงงามได้ไม่เท่านี้”

“เจ้า ฮึก!”

“รู้ว่าทำอะไรแล้ว เจ็บหรือที่ถูกเด็ดปีก ช่างน่าเอ็นดูเสียจริง หาก
 ข้าปลิดชีพท่านก็คงเสียตายของ” เขาเลียปากเพิกเฉยต่อความกรุ่น
 โกรธที่เจ้าของมันพยายามฝืนกายลุกขึ้นมาสังหาร ทว่าความเจ็บ
 จากการถูกฉีกปีกก็ทำให้การขยับร่างไม่เป็นผลเลยสักนิด

ต่างจากภายในดวงจิตที่ยังคิดยิงเจ็บหนัก รวากับว่าบาดแผล
 นี้ขึ้นตรงต่อความรู้สึกที่แหลกสลายของเขา

“แลข้าก็ถูกใจท่านไม่ใช่น้อย เช่นนั้นข้าจะไว้ชีวิตท่านแล้วกัน”

“คิดจะไว้ชีวิตข้าเพื่อทวงบุญคุณที่หลังหรือไรกัน! ข้ายอมตาย
 ดีกว่าตกเป็นทาสเจ้า!”

“ข้าไม่ยอมให้ท่านตายหรอก ข้าอยากเห็นว่าท่านจะดิ้นรน
 เอาชีวิตรอดได้แค่ไหน” เขายิ้มช้า “แลใครบอกท่านว่าข้าจะยอมให้

ท่านเป็นทาสรับใช้ ตำแหน่งของท่านสูงกว่ำน้องค์ชาย”

“เจ้าพูดบ้าอะไร”

“ซายาไง”

“!!!”

“ท่านต้องมาเป็นชายาของข้า แล้วข้าจะมอบอิสระในกรง
ทองที่ข้าสร้างให้ท่านเอง :)”

เล่าบุษบรณ ๑

สรวงบุษบรณ

ยามกษัณากรไพล่พันแทนอาทิตย์ อุดตะวันติดดินให้
คล้อยดับ เงามแดนสวรรค์จึงพาดทับจตุรุมพิตโลกันตร์ก่อเกิด
'สรวงบุษบรณ' ประจักษ์สายตา

เสียงดนตรีบรรเลงก้องดังทั่วแดนลับ เสียงหวานเอื้อนขับ
ทำนองประสาน กลิ่นหอมของบุปผาเชิญชวนผู้ที่ก้าวผ่านพันประตู
มายา ผืนม่านโบกสะบัดต้อนรับชายแปลกหน้าเข้าสู่แดนใต้สวรรค์
เรียกขาน 'หอนายโลม'

สถานที่ซึ่งผู้คนมาปลดปล่อยวาระ ใครต่างก็เฝ้าฝันได้อิงแอบ
เข่าว่ากันว่านายโลมที่นี้งามล้ำกว่าทุกแดน ไม่เคยพ่ายแพ้ให้แก่
ชนชั้นเผ่าพันธุ์ใด

โดยเฉพาะกษัตริย์ผู้ครองปีกประกายหมอก ความหยิ่งผยอง
คู่ลีลาการเสพสม ใครได้พบล้วนอยากเซยชม แต่การเข้าประชิดตัว
ตนถือเป็นเรื่องยากเกินได้ทำ เพราะนายโลมผู้นั้นเลือกรับแขก ไม่ใช่
มาแล้วจะเข้าพบได้ ต้องเป็นผู้ที่เขาต้องตาต้องใจเท่านั้น

แต่ถึงจะเรื่องมากเพียงใดก็ยังเป็นที่หมายตาของชายทั่วทั้งดินแดน ทว่านั่นหาใช่เหตุผลที่พวกพ้องเหม็นหน้าไม่ กลับกันแล้วคงเป็นเพราะความเอ็นดูที่ได้รับจากท่านผู้นั้นมากกว่า

ผู้ที่ถือครองทั้งความงามและอำนาจถูกเรียกขานว่า...

“แม่นาย”

“หือ?” เจ้าของตำแหน่งผู้ครองสิทธิ์สรวงบุษบรรณละสายตาจากแผ่นกระดาษที่อ่านอยู่ ตัวอักษรมากมายร้อยเรียงเป็นคำพูดทว่ากลับไม่น่าฟังเท่าเสียง ‘ลูกน้อย’ ที่เรียกหา นัยน์ตาสีดำลับที่ไม่เคยเผยความรู้สึกใดนอกจากห้วงหาออกมา ยามนี้ปรากฏรอยยิ้มชัดบนใบหน้าให้ได้ชม “มีอะไรไร้สกุลณา”

“คืนนี้ข้าไม่ยอมรับแขก” ดาวเด่นของหอนายโลมว่าชัดพลางกอดอกถอนหายใจทั้ง “ข้ารู้สึกคล้ายจะจับไข้เลยอยากนอนพัก”

“จับไข้อีกแล้วรี เมื่อคืนก็จับไข้”

“คนจะเป็นไข้มันห้ามได้ด้วยหรือแม่นาย แต่ถึงข้าไม่รับแขกก็มีคนทำแทนอยู่ดี” กิन्नรหนุ่มหันหน้าหนีไม่คิดมองตาคนตรงหน้า แม่นายเห็นเช่นนั้นก็พริ้มรอยยิ้มออกมา ความเอาแต่ใจของผู้เป็นหนึ่งในที่ถูกหมายตา เขาอย่ามรู้ดีกว่าใคร

แต่เป็นเขาเองด้วยที่คอยตามใจ พ่อหงส์น้อยจึงมีนิสัยเช่นนี้

“งั้นก็พักไปตามที่เจ้าขอ ข้าจะแจ้งแขกใหม่ให้พวกเขาเห็นว่าเจ้าไม่ยอมรับ”

“ขอบคุณแม่นายที่เข้าใจ”

“จะมีใครเข้าใจเจ้าได้มากกว่าข้าอีกเล่าสกุลณา”

เจ้าของนามยอมหันมามองหน้า รอยยิ้มหวานปรากฏที่มุมปาก ความรักที่แม่นายของสรวงบุษบรรณมีต่อเขานั้นช่างมากมายนัก แม้จะไม่ว่าเพราะเหตุใดก็ตาม ทว่ามันก็เป็นความรู้สึกที่แท้จริง

ไม่ผิดแน่

แม่นายไม่เคยโกหกเขาเลยสักครา

“ไปพักเสีย ประเดี๋ยวข้าให้เพียงรวีเอาขนมไปให้”

“เป็นสูตรคงดีกว่า ขนมหวานดับความร้อนในกายข้าไม่ได้”

“ช่างเรื่องเยอะนักเชียว หากรุ่มร้อนไปไม่รับใครสักคนไป
เอาใจ”

“เป็นท่านดีหรือไม่”

“ข้าไม่กินพวกเดียวกันเอง”

ไพร่สกุลณาขบขันเล็กน้อยตามประสา คำว่า ‘กินพวกเดียวกัน
เอง’ แปลได้หลายความหมาย จะสื่อถึงเผ่าพันธุ์ในร่างก็เป็นได้ หรือ
หมายถึงตำแหน่งในการร่วมรักหลับนอนก็ไม่ต่างเช่นกัน

แม่นายส่ายหน้าน้อย ๆ ตอนที่อีกคนขอลากลับห้อง จากนั้น
ก็ก้มอ่านเนื้อสาล์นที่ค้างอยู่ต่อ มันเป็นเรื่องเล่าจากโลกภายนอก
ที่เขาไม่คิดจะไปเหยียบย่ำ

นานแล้วที่เขาถูกขังอยู่ในกรงทองคำ

ไม่ลิ ไม่ใช่ถูกขัง

เขาเป็นฝ่ายเข้ามาด้วยตนเอง

“แม่นาย ๆ”

“ว่าอย่างไรเพียงรวี” เขาเงยหน้าจากสิ่งทีอ่านอยู่อีกครั้งหลัง
ถูกเรียกจากนายโลมเทวัญคนใหม่ ใบหน้าจิ้มลิ้มงดงามไม่แพ้ใคร แต่
ถ้าเทียบกับไพร่สกุลณาที่เพิ่งกลับไปนับว่าเป็นรองอยู่มากโข เจ้าตัว
เดินเข้ามาในห้อง ในมือถือของบางอย่างที่เขาเห็นจนชิน

“มีจดหมายลอยเข้ามาในประตูอีกแล้วนะสิ คราวนี้ข้าเป็นคน
เก็บได้” ร่างเล็กเอ่ยบอกก่อนจะยื่นมาให้ “ถ้าเป็นคนอื่นคงจะ
รีบอ่านเนื้อความ กว่าที่จะถึงหูแม่นายความลับก็คงแพร่สะพัดไปทั่ว

หอนายโลม”

“เจ้าช่างเป็นเด็กดีนัก สมแล้วที่ข้าไว้ใจให้ดูแลสกุลณา”

“ข้าไม่ใช่คนรับใช้สกุลณาหนา ข้าเป็นเพื่อนสนิท!” ว่าพร้อม
 เชิดปากเป็นเด็กน้อย เพราะคำพูดนั้นคล้ายดูแคลนว่าเขาเป็นทาส
 รับใช้ ทั้งที่ความจริงแล้วเพียงรวีสสนิทกับไพร่สกุลนามากกว่าใคร
 คอยเป็นหูเป็นตาให้ถึงอีกฝ่ายจะไม่ได้ร้องขอก็ตาม

แม่นายได้ยินเช่นนั้นก็หัวเราะพลางยื่นมือออกไปปรับจหมาย
 ทว่าดวงตากลับเหลือบไปเห็นตราสัญลักษณ์ที่ปิดผนึก
 จดหมายนั้น ลวดลายสีทองแกะสลักเป็นรูปปีกบอกให้รู้ว่านี่หาใช่
 จดหมายทั่วไปไม่

แต่เป็นความในใจของใครบางคนที่เขาไม่คิดสนใจ

“วางไว้บนพานเถอะ”

“แม่นายไม่อ่านก่อนหรือ”

“ข้ายุ่งอยู่ตอนนี้” ผู้ครองสิทธิ์พูดพร้อมหยิบกระดาษที่อ่าน
 ค้างอยู่มาถือไว้ แสร้งทำเป็นอ่านต่อไปเพื่อไม่ให้เพียงรวีเข้าขี้ต่อ
 “หากเสร็จกิจแล้วก็เอาสุราไปให้สกุลณาที่ห้องด้วย”

“เขาไม่รับแขกอีกแล้วหรือ”

“เห็นเขาว่คล้ายไข้จะขึ้น”

“ไข้จะขึ้นทุกวันเลย หากหอนายโลมเราไม่เป็นที่ขึ้นชอบ
 แม่นายจะต้องโทษเขาหนา”

“เรื่องนั้นค่อยว่า เจ้าไปได้แล้ว”

“ฮึ” เพียงรวีเชิดปากทันทีที่ถูกสั่ง ถึงกระนั้นก็รับคำอย่างว่า
 ง่าย เขายกมือไหว้ลาแม่นายก่อนเดินออกจากห้องไป ทิ้งให้อีกฝ่าย
 ได้แต่ส่ายหน้ายิ้ม ๆ

แม่นายมองจนลับตา พลันประตูห้องหับก็ถูกปิด นัยน์ตาสี

สวดยหุบมองของที่วางอยู่บนพานทอง

จดหมายสิ่งข้างกับตราประทับที่ถูกสลักเป็นปีกนกน้อย มันแตกต่างจากจดหมายทั่วไปที่เขาได้รับอยู่เป็นประจำ ในโลกภายนอก เขามีสายข่าวที่คอยรายงานเรื่องราวที่ตนไม่อาจรู้เองได้ เพราะหอนายโลมสรวงบุษบรรณมีกลไกพิเศษไม่อนุญาตให้นายโลมตนใดได้ออกไปหรือหนีหาย

หากอยากไปจากที่นี่มีทางเดียวคือให้หมายออกเรือนที่ ‘องค์เหนือหัว’ แदनสวรรค์เป็นผู้ออกให้ ซึ่งน้อยคนนักที่จะได้ออกไป และถึงได้ออกไปก็เชื่อว่ามีความสุขอย่างที่ควร

เพราะที่แห่งนี้คือสถานที่รับรองกามารมณ ใครเล่าจะชื่นชมผู้ผ่านมือชายที่ได้ตบแต่ง เมื่อได้ออกไปแล้วย่อมถูกดูแล แม้กระทั่งบนสวรรค์ชั้นฟ้าก็ยากจะมีใครยินดีด้วย เช่นนั้นแม่นายจึงสร้างกฎว่าใครที่ได้ออกจากหอนายโลมไปแล้วจะไม่มีวันได้กลับเข้ามาอีก นั่นก็เพื่อปกป้องหัวใจของเหล่าผู้ชายเรือนร่างที่นี่

และเพื่อปกป้อง**บางสิ่ง**ที่เขามี

บางสิ่งที่เจ้าของจดหมายนี้...

พีบ!

ไม่ควรได้ล่วงรู้มัน

เปลวไฟสีแดงฉานลุกไหม้จดหมายที่ถืออยู่ แต่เจ้าตัวกลับไม่ทุกข์ร้อนกับไฟที่โดนมือราวกับว่ามันไม่อาจเผาเผาเขาได้ มีบางโยนแผ่นกระดาษลงบนพานสีทองที่ตั้งอยู่เคียงข้าง มองดูเพลิงลุกลามกลืนกินเนื้อความไปจนหมดสิ้น

เขาไม่คิดเปิดอ่านสิ่งที่ถูกส่งมาหรอก ไม่คิดจะแตะต้องมันด้วยซ้ำ เพราะเขารู้ดีว่าคนผู้นั้นต้องการสิ่งใดจากเขา

ผ่านมาพันปีได้แล้วกระมัง

‘ท่านต้องมาเป็นชายาของข้า’

“ข้าไม่มีวันกลับไปหาท่าน องค์ราชา”

ที่เขาปฏิเสธคำขอนั้นอย่างไรเยื่อใย

ชนนทที่ลูกใหม่จากเปลวไฟคือคำตอบ

ผู้ครองนัยน์ตาสีทองดำเท้าแขนกับหมอนอิงพลางหลุบมอง ชนนทที่ใช้เขียนจดหมาย มันถูกทำลายจากมนตร์มายาระยะไกลให้ รู้ว่าสิ่งที่ส่งไป**ไม่ถึงอีกเช่นเคย** เพราะหากเนื้อสาสน์นั้นถูกเปิด อ่าน ชนนทวิเศษนี้จะสามารถเขียนความต่อได้

เศษซากของมันถูกเก็บลงในกล่องเครื่องประดับขนาดเล็กที่มี แต่เศษชนนทที่มอดไหม้ หนึ่งอันแทนจดหมายหนึ่งฉบับ ในนั้นมีชนนทเก็บไว้มากมายเป็นการบอกให้รู้ว่า...

พันปีที่ผ่านมายังไม่มีชนนทอันใดได้ใช้เขียนต่อเลยแม้แต่อันเดียว

“เจ้าช่างแน่วแน่เสียจริง”

“องค์เหนือหัว” สุรเสียงทุ้มต่ำเรียกรั้งให้คืนสติ เจ้าของตำแหน่ง ‘องค์เหนือหัว’ ปิดกล่องลับก่อนเก็บซ่อนอย่างเก่า ดวงตาสีสวยหันไปมองนอกหน้าต่างประตูที่ทหารเอกคู์ใจเอ๋ยขอเข้าเฝ้า ไม่มีการลวงล้าเข้ามาในห้องเพราะนั่นคงสร้างความขุ่นหมองให้เจ้าของได้

ก็ที่นี่เขามีไว้เพื่อหลับนอน มีเพียงคนคนเดียวเท่านั้นที่เขาอนุญาตให้เข้ามาได้ เสียตายที่ยามนี้คนคนนั้นจากไปไกล ทิ้งไว้เพียงอดีตที่ฝังลึกลงกลางใจเพื่อว่าสักวัน...

“จับตัวมันได้แล้วขอรับ”

จะได้มันน้อยกลับมาอยู่ในกำมือ

“หี” เขาหัวเราะในลำคอ ลูกขึ้นยืนจากตั่งนอนเต็มความสูง ก่อนจะเดินออกจากห้องไปพบหน้าทหารเอกที่เป็นดั่งเพื่อนตาย เพราะผ่านมาด้วยกันทุกสมรภูมิ และอีกฝ่ายยังรู้ความลับที่เขาไม่คิดเล่าให้ใครฟัง หรือจะเรียกว่าเป็นสักขีพยานทุกเหตุการณ์ในชีวิต เขาก็ได้เช่นกัน

จวนนรกถึงสวรรค์ไม่มีใครรักดีกับเขาเท่าชายคนนี้อีกแล้ว

“เจ้าไม่เคยทำให้ข้าผิดหวังเลย จักรินทร์” เจ้าของนามที่คุกเข่า อยู่หน้าห้องก้มหัวให้เป็นการน้อมรับ เบื้องหน้ามองเห็นเพียงฉลองพระบาทที่ปักลวดลายสีทองเงางามอย่างประณีต “ไปเจอมันที่ได้มา”

“มันพยายามหนีออกจากสวรรค์ แต่พวกข้าจับมันได้ก่อน”

“ข้าได้กลิ่นฝนอ่อน ๆ มาจากตัวเจ้า พระพิรุณคงเห็นข้าละสีท่า”

“ท่านช่วยยี้ให้พวกข้าไล่ตามมันได้ทันขอรับ”

“เช่นนั้นก็ควรจะตกรางวัลให้เขาแทนเจ้า”

“...”

“หี” เขาหัวเราะ กดสายตามองทหารตรงหน้าที่เงิบเสียง “หากไม่ได้พระพิรุณช่วยไว้ เจ้าจะกล้าจับมันด้วยมือตัวเองหรือเปล่า นะ ข้าอยากรู้เสียจริง”

“ข้ายอมจับมันด้วยตนเองอยู่แล้วขอรับ เพราะมันเป็นคำสั่งที่ข้าได้รับจากท่าน”

“งั้นถ้าข้าไม่สั่ง เจ้าคิดจะช่วยมันหรือไรกัน”

“ข้าเป็นทหารไม่อาจช่วยคนผิดให้หลบหนีได้”

“แม้จะเป็นคนที่เจ้ารักสุดหัวใจ”

“...”

“นั่นไม่ใช่ประโยคคำถามหรือจกักรินทร์”

บุตรบุญชวรหนึ่งนั้นไม่คิดตอบกลับคำขององค์เหนือหัว ความซื่อสัตย์ที่เขามีต่ออีกฝ่ายมากมายเสียจนสามารถถวายเป็นตัวเองได้ แม้ต้องปลิดชีพชีวิตรวยเขาก็ยินดีทำเพื่อพิสูจน์ตน

ทว่าคำพูดเมื่อครู่กลับสั้นไหวหัวใจเขาเล็กน้อย แต่การต่อปากต่อคำหาใช่นิสัยของเขา

องค์เหนือหัวเห็นเช่นนั้นก็กระตุกยิ้มหยัน เขาหมุนตัวเดินไปยังสถานที่สำหรับว่าความ ขยายกว้างเข้าประตูสู่อหหลวงที่ถูกขนานนามว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ไม่ว่าใครทำผิดจะถูกตัดสินที่นี่ไม่อาจหนีได้ และใช้ว่าทุกคนจะอยากเข้ามารู้เห็นแม้จะสอดรู้เพียงใดก็ตาม

เพราะอำนาจขององค์เหนือหัวหาใช่สิ่งที่ควรลองดี

“น่าแปลกใจเสียจริง”

ก๊ก!

“เจ้าไม่ใช่คนที่ข้าคิดนี่” เสียงโชนรวนที่คลั่งมือขาวขยับกระทบส่งเสียงดังตามความตื่นตระหนกของผู้ที่ทำผิด นัยน์ตาสีทองคำกวาดมองครีเมยราพลางยกยิ้มเมื่อทึ่งตัวลงนั่งบนตั่งสูง แสงสีทองวาววับบนจักษุคล้ายคำสอบสวนทั้งที่ยังไม่ได้เอ่ยความใดออกมา

แต่นั้นก็มากพอที่จะทำให้ ‘กินนรหนุ่ม’ หวาดกลัวไปทั่วร่าง เลือดในกายเดือดพล่าน ได้แต่ภาวนาให้ตัวเองปลอดภัยทั้งที่ไม่ว่าจะมองทางไหน...

ก็เห็นเพียงความตายเท่านั้น

“ถึงเป็นครีเมยราก็มีใช่คนคนเดียวกัน” เขายกยิ้มเท่าแขนข้างหนึ่งกับหมอนอิง กดสายตามองผู้ทำผิดที่ตัวสั้นเป็นลูกนก ที่มีอถูกสวมตรวนสะกดมารเพื่อไม่ให้ใช้พลังในร่างได้ ที่คอก็สวมโซ่เส้น

โตเอาไว้วางกับจะบีบให้ขาดใจตายตรงหน้า แต่สิ่งที่สามารถฆ่ากันให้ตายได้ในพริบตาคืออำนาจที่อีกฝ่ายมีต่างหาก

มันไร้สี ไร้แสง ไร้ตัวตน เป็นเพียงมนตร์ที่บีบคอให้หายใจไม่ไหว

นัยน์ตาสีทองคำมปลาบขึ้นมาทันใด

“เจ้ากำลังล้อข้าเล่นหรือ” เขากดเสียงหนักขณะหันไปยกยิ้มให้จักรินทร์ที่เข้ามาสมทบ “นี่หาใช่คนผิดที่ข้าสั่งให้ตามหา เจ้าจับหงส์มาผิดตัวเช่นนี้คิดจะทวงใจข้าหรืออย่างไร”

“หาเป็นเช่นนั้นไม่องค์เหนือหัว ผู้ที่ท่านต้องการตัวพวกข้ากำลังตามจับ”

“แต่เจ้าบอกข้าก่อนหน้านี้ว่าเจ้าจับ ‘มัน’ ได้แล้ว”

“ข้าหมายถึงมัน”

“...”

“ข้าอยากให้คุณได้สอบสวนมันผู้นี้ก่อน” จักรินทร์ผู้ถือครองสายเลือดครึ่งช้างเอราวัณตอบกลับ ใบหน้ายังคงนิ่งจนราวไม่กังวลต่อสิ่งใด แม้จะถูกกดดันด้วยอำนาจขององค์เหนือหัวก็ยังครองสติไว้ได้ นั่นเป็นข้อดีที่ทำให้ผู้เป็นนายพึงใจนัก

องค์ราชาแดนสวรรค์กระตุกยิ้ม เลื่อนนัยน์ตาสีสวยมามองหงส์เบื้องหน้า

“เจ้าเป็นใครกันไอ้หงส์ป่า ไยถึงได้มาอยู่เบื้องหน้าข้าได้”

“ขอ...ข้าเป็นเพียงกษัตริย์ที่อาศัยในแดนหิมพานต์ หาได้ทำผิดในสิ่งใด”

“ไม่มีผู้บริสุทธิ์ใดมาอยู่ที่นี้หรอก การที่เจ้ามาอยู่ที่นี่แปลว่าเจ้าทำเรื่องเลวร้าย” เขาว่าพลางรินสุราลงจอกเหล้า ยกมันขึ้นดื่มดับกระหาย “เจ้าเองก็คงรู้ใช่หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร”

“อีก”

“เช่นนั้นก็รีบเอ่ยออกมาให้ไว อย่าให้ช้าต้อง...”

“ครึ่งมยุรานั้นมีสองตนขอรับ!”

“หือ?”

“สายเลือดอัปมงคลที่ท่านกำลังตามล่า”

“...”

“ข้าเห็นมันกับตาว่ามันมีสองตน” กิณรหุ่่มที่ตัวสั้นด้วยความกลัวโพล่งออกมาเพื่อไม่ให้ถูกอำนาจไร้สินั่นเล่นงานจนพูดไม่ออก เจ้าของเส้นผมสีดำยาวชั้นเข้าข้างหนึ่งบนตั้งเพื่อวางแขน “กิณรครึ่งมยุราที่ท่านตามล่ามันมีสองตน ไม่ใช่แค่คนเดียวอย่างที่ท่านเข้าใจ เพียงแต่ว่าอีกตนหนึ่งถูกซ่อนเอาไว้”

“ซ่อนเอาไว้ที่ใด”

“ที่หอนายโคมสรวงบุษบรรณ”

สิ้นคำนั้นความรุ่มร้อนก็แผ่ซ่านทั่วทุกสารทิศพาให้ตรวนเหล็กที่แนบผิวร้อนระอุจนผู้ถูกจับกุมแผดเสียงร้องลั่น องค์เหนือหัวหุบตามองหงส์ป่าที่กำลังดิ้นรนด้วยความทรมานทั้งที่เพิ่งคายความลับที่อีกฝ่ายน่าจะพึงพอใจที่ได้ยิน แต่กลับเหมือนราดน้ำมันลงไปกองเพลิง “อะ...อีก! องค์เหนือหัวไว้ชีวิตข้าด้วย!”

“เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าครึ่งมยุราอีกตนซ่อนอยู่ที่นั่น”

“อู้!”

“ตอบมา”

“อ้ากกก!!!” เขากิริตร้องสนั่นเมื่อความรอนนั้นกำลังสั่นกินผิว “ข้าเห็น...อีก! ข้าเห็นตอนที่แม่นายผู้นั้นพาเด็กสองคนเข้าไปที่สรวงบุษบรรณ แลเคยได้ยินครึ่งมยุราตนนั้นพูดเองกับหูว่ามีน้องชายที่ต้องปกป้องให้ได้ อีก เพราะงั้นโปรดองค์เหนือหัวให้

อภัย! เผ่ากินนรเราไม่ได้ข้องเกี่ยวกับเขาแม้แต่นิด!”

“แต่ถ้าข้าจำไม่ผิด เผ่าเจ้ามีกฎว่าห้ามขายพวกฟองกิน”

“!!!”

“นี่แลความผิดที่เจ้าต้องถูกลงทัณฑ์”

พีบ!

“อ้ากกก!!!” เปลวเพลิงแผดเผาทั่วร่างไม่ให้โอกาสกินนรหนุ่ม
ได้บินหนี เขากรีตร้องก่อนม้วยมอดเป็นเถ้าธุลีกลายเป็นเศษฝุ่น
ปลิวว่อนออกหน้าต่างไป องค์เหนือห้วยกสุราขึ้นจิบ ไม่มีความ
เห็นใจหรือสงสาร เพียงครุ่นคิดในสิ่งที่ได้ยินมา

พลันรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ก็ปรากฏชัดให้ตื่นตัว

“ครั้งนี้เจ้าทำดี ข้าจะตกรางวัลให้” ดวงตาคนใจร้ายตวัดมา
สบทหารเอกคูใจที่ยืนรอคำสั่งอยู่ “แต่หลังจากที่เจ้าเอาความนี้ไป
บอกให้**เขา**ได้รู้”

“แต่ข้าไม่อาจล่องล้าเข้าถิ่นเขาได้”

“แต่เจ้ามีหมายออกเรือนที่ข้าเคยออกให้”

“นั่นมัน...”

“ฉะนั้นจงเอาความนี้ไปบอกให้เขาได้แจ้งใจว่า หากอยาก
ให้ลูกน้อยปลอดภัย จงออกจากสรวงบุษบรรณมาพบข้าใน
ฐานะชายา”

เล่าบุษบรณ ๒

ผู้ล่องลำถิ่น

สรวงบุษบรณขึ้นชอบชายพรมจรรย์มากกว่าอะไรทั้งสิ้น

เคยมีคำกล่าววว่า ชายที่หมายจะเข้าเยียมเยือนที่แห่งนี้มักถูกตอกหน้าจนต้องหันหลังกลับ ใครเรียกร้องอยากจะเข้าไม่มีวันได้ตามคำขอนั้น กลับกันบางคนไม่คิดล่องลำกลับถูกเชื้อเชิญจนจมปลักไม่หวนคืนโลกที่จากมา

พวกเขาหลุ่มหลงในรศราคะถึงขั้นยอมสละทรัพย์สินเงินทองเพื่อแลกกับการได้ร่วมรัก ยิ่งรู้ว่าหากออกไปแล้วจะไม่ได้กลับเข้ามาอีกก็ยังยึดติดไม่คิดไปไหน จนเครือญาติรู้มรอันร้องความถึงสวรรคให้จัดการในทันใด เสียตายที่ที่แห่งนี้อยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ที่องค์เหนือหัวสร้างไว้

ไม่ว่าใครก็ไม่อาจมีอำนาจเหนือแม่นายผู้ปกครองสรวงบุษบรณ

“วันนี้สกุลณาก็ไม่รับแขกอีกแล้ววี”

“เขาว่าตัวร้อนจับไข้ เราควรรีให้หมอมาดูใหม่แม่นาย”

“ก็คงจะเป็นอุบายเช่นที่ผ่านมานั้นแล ปล่อยเขาไปเถอะ”
แม่นายถอนหายใจ สายหน้าเหนื่อยหน่ายกับข่าวที่ได้รับ เพียงรวีเอาผ้าที่พับแล้วมาเก็บบนชั้นเลยถือโอกาสแจ้งสิ่งที่พรสกุศลณาฝากมา “ฝากดูแลพวกนายโลมด้วย หากใครเริ่มไม่สบายตัวให้รีบมาบอกข้า”

“ทุกคนแข็งแรงดี คงมีแค่สกุศณานั้นแลที่มารยา”

“ถึงอย่างนั้นทรัพย์สินที่เขาหามา ก็เลี้ยงปากท้องพวกเราอยู่ทุกคืนวัน”

เพียงรวีขู่ปากไม่อาจโต้เถียงคำนั้นได้ เพราะความงามลุ่มเมื่องของนายโลมกินรตนั้นเป็นที่ประจักษ์ ชายทุกเผ่าที่ได้เข้ามาจึงมอบของมีค่าเพียงเพื่อให้ได้ร่วมรักหลับนอน

ทว่าบางคนก็เหมือนเสียของเพราะถึงให้ทองมากมายก็ยังไม่ได้ยลโฉม ดีที่แม่นายมีวาทศิลป์เลยให้นายโลมคนอื่นปลอบประโลมแต่ก็มีบางคนที่ไม่ยอมรับข้อเสนอเช่นกัน รุนแรงถึงขั้นคิดจะจู่โจมแม่นายให้มารับราคาแทนด้วยซ้ำ ทว่าก็ถูกไล่ตะเพิดพร้อมคืนของให้ทุกอย่าง

อีกฝ่ายถือตนราวกับผู้ครองพรหมจรรย์ ทำหน้าที่แค่ดูแลเหล่านายโลมที่เปรียบเสมือนลูกน้อยเท่านั้น ไม่คิดรับแขกหรือป้อนใจให้ชายที่ไหน จนทุกคนในหอลือกันว่าที่แม่นายครองตนเช่นนี้ก็เพราะเสียความรักที่ดีไป

แต่ไม่มีใครรู้ว่าแท้จริงแล้วเป็นเพราะเหตุใด และแม่นายก็ไม่คิดจะเล่าให้ใครฟัง

“ถึงอย่างนั้นก็อย่าน้อยใจในวาสนาตัวเองล่ะ ความงามของเจ้าเป็นที่ต้องตาเช่นกัน”

“แต่ชายที่หวังร่วมรักกับข้า้น้อยกว่าสกุลนามากนัก”

“อิจฉาเขาหรือไรกัน”

“ข้า้เป็นห่วงเขามากกว่า” เพียงรวีตอบกลับในทันที “เพราะถึงไพร่สกุลนามาจะยินดีแต่ข้า้รู้สึกเหมือนว่าเขาแค่พยายามปกปิดแผลใจ”

“เจ้าอาจคิดมากเกินไป”

“ข้า้พูดจริงนะแม่นาย สกุลนามันะมีแผล...”

“แม่นายๆ!”

ปัง!

“แม่นายขอรับ!”

“อะอะเสียงดังอะไรของเจ้า ประเดี๋ยวลูกค้าก็ตื่นตระหนกรีบกลับกันหมดหรอก” แม่นายเอ็ดเสียงดุขมวดคิ้วใส่ นายโลมเทวัญที่อยู่ๆ ก็วังตังตงบุกเข้ามาในห้อง เจ้าตัวหายใจเหนื่อยหอบจับจ้องผู้เป็นนายก่อนถลาเข้ามาคุกเข่าตรงหน้า “รีบร้อนด้วยเหตุใดกัน ไยไม่อยู่ต้อนรับแขก”

“มะ...มีแขก มีแขกมาขอพบแม่นายขอรับ”

“ได้บอกเขาหรือไม่ว่าข้า้ไม่รับแขกร่วมรัก”

“ข้า้บอกเขาแล้วขอรับ แต่เขายืนยันว่าจะพบแม่นายให้ได้”

“ถ้าเขาไม่เข้าใจเจ้าก็ไล่เขาออกไปเสียสิ จะมาร้อนถึงแม่นายเพื่ออะไรกัน” เพียงรวียื่นคิ้วใส่ “เรื่องแค่นี้เจ้าก็น่าจะคิดเองได้นะ เพราะนี่หาใช่ครั้งแรกที่มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น”

“ไม่ต้องมาสอนข้า้เลยเพียงรวี เรื่องนั้นข้า้รู้ดีอยู่แก่ใจ แต่ที่ข้า้ต้องมาบอกเพราะเขาบอกว่ารู้จักกับแม่นาย”

“รู้จักข้า้รี?”

“เขาคือเป็นสหายเก่าที่เคยสนิทกับแม่นายและให้แจ้งแม่นาย

ว่า ชื่อ...”

“จักรินทร์”

“ใช่ๆ แม่นายรู้ได้...เฮ้ย!” เทวัญหนุ่มร้องลั่นเมื่อหันไปด้านหลังแล้วเห็นว่ามีคนยืนอยู่ เจ้าของดวงตาสีโพลินไม่คิดพูด ทำเพียงจ้องมองคนบนตั่ง นาที่นั่นแม่นายเบิกตากว้าง หัวใจเต้นแรงไม่เป็นลำดับเมื่อได้เห็นเขา “ท่านเข้ามาได้อย่างไรกัน ข้าบอกให้ท่านรออยู่ที่ห้องรับรองนี่!”

“ข้าบังเอิญหลงทาง”

“อะ?”

“แต่ข้าก็แจ้งชัดแล้วว่าอยากพบผู้ครองสิทธิ์สรวงบุษบรณ” น้ำเสียงเย็นเยียบไม่แตกต่างไปจากกาลก่อน หวังเพียงให้คนฟังทำตามคำที่บอกกล่าว

แม่นายเฝ้าปากแน่น ความลับสนปรากฎชัดในดวงตา ไยบุตรกฤษณรผู้นี้ถึงสามารถกลับเข้ามาในดินแดนที่เขาตั้งกฎเกณฑ์

พลันกระดาศแผ่นเล็กในมือหนาก็ถูกเก็บเห็บเข้าเวยให้ร่างเล็กที่ได้เห็นแบบนั้นเข้าใจในทันที

“พวกเจ้ากลับไปทำงานเถอะ เดี่ยวข้ารับแขกผู้นี้เอง”

“จะดีหรือแม่นาย ข้าว่าเขาไม่น่าไว้ใจเลยสักนิด” เพียงรวีป้องปากกระซิบแต่ผู้ถูกพาดพิงได้ยินชัดเต็มสองหู “ให้ข้าไล่เขาออกไปดีหรือไม่ แม่นายจะได้ไม่ต้องคุยกับเขา”

“ข้าบอกให้เจ้าไปทำงานอย่างไรเล่า หรือไม่อยากจะเงินทองกัน”

“แต่ว่า...”

“ไปได้แล้ว อย่ามัวแต่ซักถาม หาใช่กงการของเจ้าไม่”

นายโถมตัวเล็กยู่ปาก อุตส่าห์จะช่วยขวางให้แม่นายพอใจ

กลับถูกไล่ ถึงกระนั้นในเมื่อแม่นายสั่งเช่นนั้นก็ไม่อาจขัดคำสั่งได้ เพียงรวีจึงเดินออกไปพร้อมกับนายโถมที่เข้ามาแจ้งข่าว ก่อนปิดประตูห้องหับให้เรียบร้อยจะได้ไม่มีใครเข้าไปยุ่งวายกับทั้งสองคนได้

แถมเมื่อได้อยู่ด้วยกันเพียงลำพังความเงิบงั้นก็ครอบงำในทันใด ทว่าในใจของใครคนหนึ่งกำลังร้อนเป็นไฟ

“ท่านมาที่นี่เพื่ออะไร ท่านจักรินทร” แม่นายเป็นฝ่ายเปิดปากถามก่อน ดวงตาสีดำขลับจับจ้องคนตรงหน้าไม่วางตาเลยสักนิด เขารู้จักชายคนนี้ดีแม้จะผ่านมานับพันปีก็คิดว่าไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไป “เขาส่งท่านมางั้นรี”

“ใช่”

“แต่ท่านไม่ควรเข้ามาได้ หมายออกเรือนที่ท่านใช้มันควรหมดอายุขัยไปนานแล้ว”

“เช่นนั้นข้าคงเป็นกรณีพิเศษถึงกลับเข้ามาได้อีก”

“หรือไม่องค์เหนือหัวก็คิดเล่นตุกติก”

“...”

“เขาใช้อำนาจเปลี่ยนหมายออกเรือนที่ท่านมีเป็นสื่อกลางให้ผ่านประตูได้ใช่หรือไม่”

จักรินทรไม่ตอบในทันทีทำเพียงแค่มองลึกเข้าไปในจักษุคู่สวายนั่น ความงามของแม่นายเป็นที่เลื่องลือกัน ตั้งแต่สมัยก่อนแล้วที่ได้เคียงข้างองค์เหนือหัว

และการที่สามารถบอกกลวงของราชาแดนสวรรค์ได้โดยไม่ต้องใช้เวลาพิจารณา ก็แสดงให้เห็นถึงความสมน้ำสมเนื้อกันดี

“สมกับเป็นชายาขององค์ท่าน”

“ข้าไม่ใช่ชายาของเขา” แม่นายรีบตอบกลับหลังอีกฝ่ายเอ่ย

ให้หุงคหิต “และไม่มีวันเป็นเช่นท่านว่า”

“แต่เข้ามาเพื่อคุยกับท่านในฐานะนั้นตามที่ได้รับคำสั่งมา”

“ท่านหมายความว่าอย่างไรกัน”

“สายเลือดอัปมงคลนั้น”

“!!!”

“ท่านซ่อนมันไว้ข้างตนเองใช่หรือไม่ พระชายา”

“อย่าเรียกข้าเช่นนั้น หากยังเหลือความเคารพที่มีต่อกันก็จงเรียกข้าว่าแม่นาย” ผู้ครองสรวงบุษบรณว่าเสียงหนัก ไม่ฉลาดกลัวต่อความเยือกเย็นที่ร่างสูงส่งมาเลยสักนิด จักรินทร์เป็นบุตรของคชสารเอราวัณ มีพลังกำลังมหาศาลเกินจะเทียบเทียมได้ จึงถูกแต่งตั้งเป็นทหารเอกคู่ใจขององค์เหนือหัว ความภักดีที่ร่วมหัวจนวันตาย

ต่อให้ราชันองค์นั้นจะเคยเป็นทราชาเช่นฆ่าผู้คนมากมาย ก็ยังได้รับความซื่อสัตย์จากบุตรบุญชรา

แต่นั้นหาใช่ประเด็นที่ต้องรู้ในยามนี้ คำพูดเมื่อครู่นี้ทำแม่นายตื่นตระหนกไม่ใช่น้อย เพียงแต่เขาเลือกที่จะเก็บกดมันเอาไว้พยายามสงบใจทำตัวนิ่งให้ได้มากที่สุด เพราะประสบการณ์สอนให้จักรินทร์รู้ว่าใครบ้างที่คิดหลอกลวงเขา

ถึงเป็นพระชายาขององค์เหนือหัวที่ไม่ควรรุกร้า แต่เขาก็รับรู้ได้ว่าอีกคนนั้นกำลังปิดบังสิ่งที่ตนต้องการอยู่

“แล้วข้าไม่รู้ว่าท่านกำลังพูดเรื่องอะไร สายเลือดอัปมงคลที่ท่านว่าก็ถูกท่านพรากไปเมื่อหลายร้อยปีก่อนมิใช่หรือ” แม่นายกระซิบผ้าคลุมไหล่ที่สวมอยู่ก่อนกอดอกวางท่าเยอหยิ่ง ดวงตาคมกริบขึ้นมาในทันทีเมื่อจักรินทร์เข้าประเด็นอย่างไม่คิดแก้ความ “จนตอนนี้ข้าก็ไม่เคยรู้ว่าลูกน้อยของข้าเป็นอย่างไรบ้าง เป็นตายร้ายดี

ก็ไม่มีใครบอก จุดหมายสักฉบับก็ไม่เคยส่งมา ทำเอาข้านึกสงสัยว่า **พสุนทร**อยากตัดความสัมพันธ์กับข้าหรือเป็นเพราะใครกักขังเขาไว้กันแน่”

“ข้าไม่คิดขังนกไว้ในกรงเช่นที่ท่านทำ”

“แล้วโยเซาถึงไม่ส่งข่าวมาหลังจากที่ออกเรือนไปกับท่าน”

“ข้าไม่ได้มีหน้าที่รายงานชีวิตให้ท่านทราบ”

“แต่ข้าอยากรู้ว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่”

“ถ้าตอนนี้ก็ยังไม่ตาย”

“!!!”

“แต่ต่อไปก็ไม่แน่”

แม่นายชะงัก สัมผัสได้ถึงความสั่นไหว แต่ไม่อาจบอกได้ว่า มันมาจากในร่างกายตัวเองหรือมันแฝงไว้ในน้ำเสียงที่ส่งผ่านมา จักรินทรดูเย็นชาเมื่อมองจากภายนอก ทว่าเขายังจดจำท่าทางของอีกฝ่ายในวันที่มาไหว้ขอพสุนทรออกเรือนไปด้วยกันได้

ในตอนนั้นร่างสูงดูอ่อนโยนราวกับว่าชีวิตนี้คิดถูกแล้วที่มอบหัวใจให้แก่กัณทรตนนั้นไป แต่ยามนี้กลับดูเยือกเย็นไม่ต่างจากก่อนหน้าที่ยังไม่พบคนของหัวใจ พาให้แม่นายนึกสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกัน

ยิ่งได้ยินคำพูดนั้นก็ยิ่งหวาดหวั่นกลัวว่าสิ่งที่ตนกังวลมาตลอดนั้น...

จะเป็นจริง

เพราะพสุนทรมีสายเลือดไม่ดี

สายเลือดอัปมงคลที่ทำให้เขากับชายคนนั้น...

“โยเซาเป็นกลางเช่นนั้น เกิดอะไรขึ้นกับพสุนทรากัน”

ขาดสะบั้นกันจนถึงทุกวันนี้

แม่นายถามอย่างหวั่นวิตก คราวนี้เป็นเขาแล้วที่ใจสั้น ไม่อาจล่วงรู้ได้เลยว่าจักรินทร์คิดอะไรอยู่ถึงเอาแต่เงียบงั้นปล่อยให้เขาร้อนใจอยู่เช่นนี้พลางกังวลขึ้นมาจนไม่อาจนั่งติดตั่งได้อีก

“หรือว่าองค์เหนือหัวสั่งปลิดชีพเขา” ถามพลางจ้องลึกเข้าไปในดวงตาสีไพลิน ความกลัวกำลังครอบงำดวงจิต ภาพในอดีตหลังไหลเข้าสู่ความทรงจำ

ภาพของหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่ถูกเพลิงกัลป์แผดเผา เสียงของผู้คนกรีดร้องลั่นยามถูกไฟนั้นลุกไหม้ เลือดมากมายเงินทองส่งกลิ่นคาวคั่งรู้ซึ่งถึงความตาย

และชายผู้นั้นที่มอบความตายทั้งหมดนั้นให้

‘ชายา’

“ท่านจักรินทร์!” แม่นายตวาดเรียกเอื้อมมือไปเขย่าแขนบุตรคชสาร “อย่าเอาแต่อมพะนำให้เขาร้อนใจ ท่านสัญญากับข้าแล้วว่า จะดูแลเขาให้ปลอดภัยจากองค์เหนือหัว!”

“ข้าปกป้องเขาอย่างสุดกำลังตามที่ข้าให้สัตย์สาบาน”

“แล้ว...”

“แต่พสุทธราเลือกทางผิดเอง”

ร่างเล็กเบิกตากว้างหัวใจหล่นวูบไปที่ตาตุ่ม หลากความคิดประเดประดังเข้ามาจนอยากเค้นคอให้อีกฝ่ายเล่าออกมาจนหมด แต่แม่นายก็รู้ว่าคนตรงหน้านี้ชื่อสัตย์ต่อคนเบื่องบนมากแค่ไหน ต่อให้ตัวตายก็ไม่มิวันขัดคำสั่งที่ได้รับ ถึงอย่างนั้นคำพูดนั้นก็กวนใจเขาเกินกว่าจะปล่อยผ่าน

“ท่านหมายความว่าอย่างไรที่ว่าพสุทธราเลือกทางผิด”

“เรื่องนี้องค์เหนือหัวจะตอบท่านเองเมื่อท่านกลับขึ้นไป”

“ไม่ ข้าไม่กลับไป” ร่างเล็กรีบปฏิเสธในทันที “นี่คงเป็นกมลวง

ขององค์เหนือหัวใช่หรือไม่ เขาให้ท่านมาหลอกข้า”

“ท่านจะเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่ท่าน พระชายา”

“ข้า...”

**“แต่ถ้าท่านไม่กลับไปตามที่องค์ท่านเรียกร้องมา ระวังอีก
หนึ่งสายเลือดอัปมงคลที่ท่านซ่อนไว้จะถูกพรากไปเช่นกัน”**

หมับ!

“อย่าริอ่านแต่จะต้องเขา” จากที่เคยเขย่าแขน เพียงพริบตาเดียว ‘อดีตองค์ชายผู้ครองแดนครุฑา’ ก็คว้าหมับเข้าที่ลำคอขาวปลายเล็บยื่นยาวกลายเป็นกรงเล็บปีกขาที่มแทงเนื้อที่ลำคอจนเลือดสีแดงไหลซึมออกมา แม้จะไม่ได้เป็นแผลฉกรรจ์แต่ก็ฝากความเจ็บช้ำไว้ไม่ใช่น้อย

ผ่านมานับพันปีที่ผ่านมาไม่เคยใช้ความรุนแรงกับใคร ความเกรี้ยวกราดในกายหายไปพร้อมกับของคู่กายที่ถูกฉีกทิ้งเมื่อกาลก่อน แต่ยามนี้ความกรุ่นโกรธกำลังปะทุ จักรินทร์พลาดเองที่ใช้คำพูดปลุกปั่นเช่นนั้น ความรักที่เขามีต่อสายเลือดอัปมงคลนั้นมันมากมายไม่ต่างจากความภักดีที่อีกฝ่ายมีต่อองค์เหนือหัวท่าน

จะนั่นแล้วไม่ควรพลั้งปากทำตัวอวดดีต่อหน้าเขา

“เจ้าไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะคิด” ร่างเล็กกอดเสียงหนักแน่นชัดถึงความไม่พอใจ “เจ้าพราวพสุทธราไปจากข้าก็มากพอแล้ว อย่าได้คิดจะพรากเขาไปจากข้าอีก”

“แปลว่าท่านเก็บมันไว้ข้างตัวจริง ๆ”

“...”

“ท่านยังคงชอบสร้างเรื่องร้อนใจให้ตัวเองอยู่เสมอเลยหนา พระชายา” แม่นายกัดฟันกรอดพลางออกแรงบีบคอคนปากมากหนักขึ้นอีก ทว่าแทนที่จะร้องขอชีวิต จักรินทร์กลับยังนิ่งได้ไม่ต่าง

จากเดิม “ແລ່เพราะท่านเป็นเช่นนี้ทุกอย่างเลยฟังพิณาค ทั้งหมู่บ้าน
นั้น ทั้งสายสัมพันธ์ที่พวกท่านสร้างมา”

“จนถึงตอนนี้ก็ยังมีมองว่าคนอื่นผิดอยู่อีกที ทั้งที่นายของท่าน
เป็นคนฟังทุกอย่าง”

“ถ้าท่านไม่ก่อเรื่อง ทุกอย่างก็คงไม่ถูกล้างผลาญ”

“ไปไม่โทษว่าเป็นเพราะความใจร้อนของนายท่านกัน”

“แล้วเพราะอะไรเขาถึงร้อนใจเช่นนั้น”

“...”

“ลองตรองดูให้ดีเสีย” เสียงเย็นเยียบไม่อาจสยบอารมณ์คุกรุ่น
ในร่างแม่มาได้ เลือดสีแดงฉานไหลย่อยมาถึงอกแกร่ง บางหยด
หล่นลงบนพื้นพรมคล้ายอยากข้อมที่แห่งนี้ให้เป็นมลทินสีแดง แล
หากใครได้เห็นคงกลายเป็นเรื่องใหญ่ ร้ายแรงกว่าคือองค์เหนือหัว
ส่งทหารมารุกรานเพื่อตรวจสอบภายใน

ถึงที่แห่งนี้แม่หมายจะครองสิทธิ์ไม่มีใครเหนือไปกว่าเขาได้ แต่
ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าหอนายโลมสรวงบุษบรรณนั้น...

ถูกสร้างโดยชายผู้นั้นที่เขาชิงขังตลอดมา

“จุดประสงค์ของท่านคืออะไรกันแน่ ชี้แจงให้ข้าแจ้งชัด” เขา
พรุลงหายใจช้า ๆ เพื่อสงบความรุ่มร้อนในดวงจิตโดยที่มีอัยคาอยู่ที่
เดิม

“เข้ามาเพื่อสืบสวนเรื่องราวว่าท่านแอบซ่อนสายเลือดอัปมงคล
อีกหนึ่งตนไว้จริงหรือไม่”

“เจ้าไปเอาข่าวมาจากที่ใด”

“จากกษัตริย์ที่มอดไหม้”

“ว่าอย่างไรนะ”

“เป็นกษัตริย์ที่ข้าจับได้ในแดนหิมพานต์” จักรินทร์ยอมเฉลย

เพราะแม่นายเกือบปักใจเชื่อว่านั่นคือลูกน้อยที่ลาจาก “ส่วนพสุนทรา
อีกไม่นานก็คงจับตัวได้ ข้อหาของเขาร้ายแรงเสียจนข้าไม่อาจ
ปกป้อง”

“ถึงเขาทำผิดเล็กน้อยท่านก็ไม่ปกป้องหรือก จนถึงตอนนี้ข้า
ก็ยังไม่เข้าใจว่าไยถึงกล้าปล่อยยให้เขาออกเรือนไปกับท่าน”

“ความรู้สึกที่ข้ามีให้เขาไม่เกี่ยวกับหน้าที่การงาน”

“งั้นหากเขาต้องตายด้วยฝีมือองค์เหนือหัว ท่านก็จะยอมรับ
งั้นรี”

“ใช่”

“นี่ท่าน...!”

“แต่ท่านอาจช่วยเขาได้”

“...”

“ขอเพียงท่านกลับขึ้นไป ทั้งพสุนทราและน้องชายอาจไม่
ต้องตายอย่างที่ควร”

เล่ห์บุษภรณ์ ๓

เรื่องร้องทุกข์ถึงสวรรค์

แม่นายกำมืออีกข้างแน่นจนปลายเล็บจิกเข้าผิวเนื้อให้
แสบสัน เขารู้ดีว่านี่เป็นกลลวงเพื่อให้เขาได้กลับไปเจอหน้าคนที่ตน
ทอดทิ้งมาในวันนั้น ผ่านมานับพันปีชายผู้นั้นก็ยังไม่เคยเปลี่ยนไป
แม้แต่นิด ยังคงมากเล่ห์เพทุบายหวังให้เขาตกหลุมพรางเข้าสักวัน
ทั้งที่เขาขอตัดขาดไม่คิดกลับไปสานสัมพันธ์แล้วไยยัง...

โยกล้ำหวังสิ่งที่เป็นไปไม่ได้อีก

อดีตองค์ชายถอนหายใจหนักอกพยายามครุ่นคิดว่าควรทำ
เช่นไรต่อ ยามนี้พสุทธราเป็นตายร้ายดีอย่างไรเขาก็ไม่อาจรู้ได้ แต่
จากคำบอกไปคงไม่สู้ดีนัก แลจักรินทร์ก็รู้แล้วว่าตนเก็บซ่อนอีกหนึ่ง
สายเลือดอัปมงคลที่องค์เหนือหัวเกลียดชังไว้ข้างกาย หากอีกฝ่าย
คิดมาพวกราครานี้เขาคงได้ใจสลายเป็นเถ้าธุลี

เพราะแค่เขายอมให้พสุทธราออกเรือนไปกับจักรินทร์ก็นับว่า
แยءพอแล้ว ตอนนั้นเขาน่าจะห้ามปรามมากกว่านี้แม้จะไม่มีสิทธิ์
ขัดขวาง ทว่าเจ้าตัวยืนยันว่านี่เป็นทางเดียวที่จะปกป้องน้องชาย

ตนเองได้

สายเลือดตบสุดท้ายของดินแดนที่สูญสลายไป
สองเฝ่าพันธุ้ที่รวมเลือดอยู่ในกายเรียกขานว่า **‘กษัตริย์**

มยุรา’

“ว่าอย่างไรเล่า ข้ามีเวลาให้ท่านไม่มาก” จักรินทร์ถามเสียง
นิ่ง มองลึกเข้าไปในจักขุสีเข้มที่เอาแต่นิ่งงัน “หากท่านมัวแต่ประวิง
เวลาคงได้เพิ่มโทษทัณฑ์แก่พสุนทราเป็นแน่”

“เพียงแค่ต้องการให้ข้ากลับไป ถึงกับต้องยึดเยียดความผิดให้
ลูกน้อยของข้าเลยรี”

“ครั้งนี้พสุนทราทำผิดจริง หาใช่การยึดเยียดอย่างที่ท่านคิด
ไม่”

“พสุนทราระวังตัวมากกว่าใคร เขาไม่มีทางที่จะทำให้ตัวเอง
เดือดร้อนได้”

“แต่เขาก็ทำลงไปแล้วและข้าไม่อาจช่วยเขาได้”

“...”

“มีแค่ท่านแล้ว พระชายา” ร่างสูงยังยึดมั่นที่จะเรียกแม่นาย
เช่นนั้น ไม่เคยคิดเอ่ยนามที่แท้จริง เพราะมีแค่องค์เหนือหัวเท่านั้น
ที่เรียกได้ อีกทั้งน้อยคนนักที่จะรู้ว่าพื้นเพของแม่นายเป็นใครมาจาก
ที่ใด ปกปิดตัวเองไว้ภายใต้บทบาทแม่แล้วดูแลนายโคม

ร่างเล็กถึงคราวจนตรอก หากเขายอมขึ้นไปหาราชชาแดนสวรรค์
ก็คงยากที่จะหวนกลับมายังสถานที่ของตัวเองได้ ขณะเดียวกันถ้า
เขาไม่ยอมกลับไป พสุนทราจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรเขาก็ไม่อาจ
รู้ แยกจากคือน้องชายที่อีกฝ่ายหวงแหนจะพลอยช่วยไปด้วยกัน

และนั่นเป็นสิ่งที่เขาไม่ยากให้เกิดขึ้นมากที่สุด

“แม่นาย! ไพรสกุลณารับแขกแล้วนะขอรับคืนนี้”

“หือ?” ระหว่างที่เขากำลังครุ่นคิดอยู่นั้น จู่ๆ เสียงเพียงรวิก็ดังมาจากนอกห้องรังให้ทั้งสองหันไปมองพร้อมกัน “รับแขกนั้นรีไหน เขาว่าคืนนี้ไม่คิดรับ”

“เหมือนจะเจอคนถูกใจเป็นท่านยักษ์ เห็นว่าเข้าห้องหับไปถึงสองเลยหนา” คนฟังขมวดคิ้ว หายากที่ไพรสกลณาจะถูกใจใคร “ข้าเพียงมาแจ้งให้ท่านรู้ตามที่ท่านสั่งไว้ ขอภัยที่มาขัดเวลาท่าน”

“ไม่เป็นไร แยกของข้ากำลังจะกลับ”

“อ่า”

“ขอบน้ำใจเจ้ามากเพียงรวิ”

“ขอรับ” เทวัญหนุ่มชานรับเต็มเสียงก่อนที่เงาหน้าประตูจะเลื่อนหาย

จักรินทร์หันกลับมามองหน้าแม่นายอีกครั้งพลางเลิกคิ้วคล้ายขอคำตอบให้แน่ใจ

“ท่านกลับไปก่อนท่านจักรินทร์ ยามนี้ข้ายังไปพบองค์เหนือหัวไม่ได้” แม่นายยกเรื่องนั้นมาเป็นข้ออ้างเพื่อย้อเวลาไม่ให้ทุกอย่างเป็นไปตามใจ “ลูกน้อยของข้าไม่สบาย การรับแขกถึงสองคนเช่นนั้นคงมีผลร้ายตามมา”

“แน่ใจแล้วหรือว่าจะตัดสินใจเช่นนี้ ไพรสกลณาที่ท่านว่าคงเป็นคนที่ท่านเก็บซ่อนไว้ใช่หรือไม่”

“เขาเป็นเพียงนายโคมที่ข้าเลี้ยงมา หาใช่คนที่เจ้าเข้าใจ”

“แต่ผู้คนลือกันว่าที่แห่งนี้มีนายโคมกินนรที่งามล้ำกว่าใคร”

“ก็...”

“ข้าเลยเชื่อสนิทใจว่าเขานั้นแลคือผู้มีสายเลือดอัปมงคล”

“เงียบปากของเจ้าเสีย” แม่นายยังคงจิกเล็บเข้าลำคอชาว
“กลับไปในตอนที่ยังใจดีด้วยเถอะ และบอกนายของท่านด้วยว่า”

ข้าจะไม่หลงกลเขาอีก ถึงจะมารวิงวอนหรือร้อหอนายโลมข้าทั้ง ข้า ก็จะไม่มีวันกลับไปหาเขาอย่างที่ฝัน”

“แล้วจะปล่อยให้พสุนทราต้องตายอย่างเดี๋ยวตายหรือไรกัน”

“ท่านคงช่วยประวิงเวลาได้กระมัง”

“...”

“ความภักดีที่ท่านมีต่อองค์เหนือหัวนั้นช่วยลดมันลง แล้ว เพิ่มความซื่อสัตย์ที่ควรมีต่อคู่ครองเถิด” สิ้นคำนั้นแม่นายก็ปล่อยมือจากคอแกร่งที่จับอยู่ พลงสะบัดเลือดสีสดลงบนพรมที่เหยียบ ย่ำ ควีนสีชาวลอยขึ้นมาจากหยดโลหิตสีแดงฉาน คล้ายกับทำลายหลักฐานไม่ให้คนอื่นได้ล่วงรู้ความลับ

จักรินทร์หลุบตาลงมองก่อนหยิบยื่นจดหมายฉบับหนึ่งที่ได้รับการฝากฝังมา

“เมื่อใดที่ท่านตัดสินใจกลับขึ้นไปก็จงเปิดอ่านเนื้อความในจดหมาย มันจะนำพาท่านไปยังที่ถูกต้อง”

แม่นายไม่คิดรับทั้งยังเป็นหน้าหนีทำเป็นไม่สน จักรินทร์ จึงเดินเอามันไปวางลงบนพานทองที่มีรอยไหม้อยู่ในนั้น ถ้าให้เดาอีกฝ่ายคงใช้พานล้ำค่าชิ้นนี้เผ่าสิ่งที่ไม่ต้องการ

และส่วนใหญ่คงเป็นจดหมายจากเจ้านายเขาที่ส่งมาตลอด พันปี

“อย่าคิดนานแล้ว พระชยา”

เจ้าของตำแหน่งที่ถูกกล่าวถึงโบกมือหนึ่งครั้งบานประตูก็ถูกเปิดกว้าง อำนาจบางอย่างผลักดันให้จักรินทร์เดินออกไปไม่ให้อยู่ต่ออย่างที่ยัง แม่นายไม่เปิดปากกล่าวอะไรสักคำ รอจนบุตรบุญชรลับหายไปจากตรงหน้า

เสียงวูบของประตูมาดังขึ้นทำให้เขารู้ว่าอีกฝ่ายกลับไปแล้ว

ตามที่สั่ง ครานั้นเขาถอนหายใจเฮือกยาว เสยเส้นผมสีดำที่ปล่อย
 สยายเต็มแผ่นหลัง ก่อนจะเดินมามองจดหมายบนพานทองนั้น

กับชนนกลีเมฆประกายหมอกที่ปลายเป็นสีเขียวหม่น

มันคือชนปีกของพสุทธราไม่ผิดแน่ เขาจำมันได้อย่างแม่นยำ
 จักรินทร์คงวางมันไว้ก่อนกลับเพื่อเป็นการกระตุ้นให้เขารีบตัดสินใจ
 แม่นายหยิบชนนขึ้นมาพิจารณา กัดปากเล็กน้อยเมื่อความกังวล
 คืบคลานเข้าสู่จิตใจ

หลากคำถามปรากฏอยู่ในหัวของเขามากมาย แต่มีเพียง
 คำถามเดียวที่เขาอยากรู้จริง ๆ

“เจ้าทำอะไรลงไป พสุทธรา”

อันตรายมาเยือนน้องเจ้าแล้ว

จักรินทร์หวนกลับขึ้นสวรรค์ ตรงมายังหอหลวงที่นาย
 เหนือหัวประทับอยู่บนตั่งสูง ยามก้าวเท้าเข้ามาเสียงกลองชัยดัง
 สนั่นตามมาด้วยเสียงสั่นของระฆังให้คนบนตั่งได้รู้ถึงการเข้าเฝ้า
 บุตรเอราวัณย่อตัวคุกเข่า ไม่คิดเงยหน้ามองผู้มากบารมี ขณะที่
 เจ้าของนัยน์ตาสีทองคำดมอมมาราวดูแคลน

อำนาจในร่างแผ่ซ่านเหยียบย่ำให้เขาหายใจติดขัด ทว่าก็ยัง
 นิ่งขริมไม่ต่อต้านพลังนั้น

“ได้เจอเขาหรือไม่”

“ได้เจอขอรับ” เขาตอบกลับ “เขาแทบไม่เปลี่ยนไปเลยจาก
 กาลก่อน”

“ยังคงหยิ่งผยองเช่นเคยสิท่า” ผู้เป็นนายยิ้มรับนิกขบขันกับ
 สภาพคนตรงหน้า รอยแผลบนคอขาวคือหลักฐานที่บ่งบอกว่าอีก
 ฝ่ายได้พบเป้าหมาย “แต่ถึงขั้นกล้าทำร้ายเจ้า ข้าว่าเขาก็เปลี่ยนไป

ไม่ใช่บ่อย”

“เขาทำเพราะข้าพุดถึงลูกน้อยของเขาขอรับ”

“สายเลือดอัมมกคนนั่นสินะ”

“...”

“เขานับพวกต้อยต่ำเป็นลูกน้อยจริงๆ” องค์เหนือหัวเหยียดมุมปากก่อนยกจอกสุราเลิศรสกระดกเข้าปาก ความร้อนชวนสับสนลากยาวตั้งแต่ลำคอไปจนถึงอก รวากับต้องการสยบความร้อนใจไม่ให้มีฤทธิ์มาก “ถึงอย่างนั้นข้าก็เชื่อสนิทใจเลยว่าครั้งนี้เขาจะกลับมา”

“แต่เขาไม่ยอมรับตำแหน่งพระชายา เขาให้ข้าเรียกว่าแม่นาย”

“หิ” ราชาแดนสวรรค์แค้นหัวเราะก่อนเบือนหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง จักรินทร์จึงไม่เห็นความรู้สึกที่สะท้อนอยู่ในดวงตาคู่งามว่านอกจากความร้ายกาจแล้วยังมีความรู้สึกใดเจืออยู่อีก “อย่างไรเสียเขาก็ต้องกลับมาเคียงข้างข้าในตำแหน่งนั้นเพราะมันคือสิ่งที่เขาได้รับไปจากข้า”

“แล้วหากเขาไม่กลับมา องค์เหนือหัวอยากให้ข้าทำเช่นไรกัน”

“เจ้าเคยได้ยินสุภาษิตที่ว่า ถ้าอยากได้แม่เสียก็ต้องจับลูกเสียหรือไม่ หากอยากได้แม่นกก็ต้องจับลูกนกกระมัง”

“...”

“และลูกนกสองตัวนั้นก็คือเหยื่อล่อชั้นดีเชียว” จักษุสีทองคำส่องแสงรับกับแสงตะวันที่สาดไล่เงาดำพาดยาวดล้ายกดดันให้จักรินทร์อยู่ใต้อาณัติตนเองไว้ แม้ไม่เห็นหน้าก็ล่วงรู้ได้ว่าอีกฝ่ายมีแผนการใหญ่อยู่ในหัว “ลูกนกสองตัวที่จะทำให้แม่มันติดกับ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งเขาจะต้องกลับมาหาข้า”

รอยยิ้มมาดร้ายปรากฏชัดยามหันกลับมา

“คราวนี้เจ้าจะหนีเข้าไม่ได้อีก ซายา”

อดีตพระราชผู้ันวางแผนไว้หมดแล้ว

หลังจากจักรินทร์หวนกลับ แม่นายก็เก็บตัวอยู่ในห้องหับ ไม่คิดไปไหน เขาเฝ้ารอไพร่สกุลณาร่วมรักกับแขกที่เจ้าตัวต้องตา ต้องใจ แต่ผ่านไปเนิ่นนานเพียงใดก็ยังไม่ออกมา สรวงบุษบรรมมี เล่ห์กลวันเวลาไม่ขึ้นตรงต่อโลกภายนอก ที่มีเพียงรัตติกาลให้โอบ กอด เมื่อจันทร์ราตกกลางขอบก็จะโผล่พ้นขึ้นมาใหม่

หนึ่งราตรีเทียบเท่าสามทิวากาล ผู้คนที่เข้ามาจึงคิดว้ายังไม่ ผ่านคืนแรกไป ซ้ายังต้องอยู่แต่ในห้องจนกว่าจะปลั่งปากขอพักจาก การแนบกาย

และเมื่อเอ่ยออกไป ประตูที่ปิดไว้ก็จะถูกเปิดออกในทันที

แม่นายเฝ้ารอประตูห้องของไพร่สกุลณาเปิดอยู่นานโข หาก คิดตามเวลาของโลกภายนอกนี้ก็เกือบสี่วันแล้วเห็นจะได้ โดยปกติ กิณนรหนุ่มไม่เคยร่วมรักกับใครนานเพียงนี้ แต่ไม่ว่ากี่น้ำก็ลาจาก แต่ คราวนี้กลับกินเวลานานกว่าทุกคราแสดงว่าสองยักษ์ที่เจอคงถูกใจ มากเสียจนหลงลืมวันคืน

ซึ่งมันคงไม่ตึ้นักหากเขาจะเข้าไปซัดเพื่อถามไถ่ อันที่จริงเขา ไม่ควรบอกกล่าวเรื่องกวนใจที่เกี่ยวกับพสุหนธา กลับกันแล้วการ เจียบไว้ก่อนคงเป็นทางออกที่ดีที่สุด เพราะลูกน้อยที่ลาจากเขาไป ก่อนหน้านั้นเคยวอนขอพรอยู่ข้อหนึ่ง

‘ให้เขาคิดว่าข้าทิ้งไปนั้นแลดีแล้ว’

‘อย่าบอกเขาเลยว่าข้าต้องไปเพราะเหตุใด’

แม่นายถอนหายใจทิ้ง ยกมือขึ้นบีบนิ้วดมบปลางกระชับผ้าคลุมไหล่ที่สวมอยู่ ไม่รู้ปานนี้อีกคนจะเป็นเช่นไรบ้าง ความผิดที่สร้าง

ไว้ใหญ่โตแค่ไหนเขาก็ไม่อาจล่วงรู้ แต่อีกใจก็กลัวว่าจะเป็นแค่กลวง เพื่อให้เขากลับขึ้นไปบนนั้น

แดนสวรรค์ที่ครั้งหนึ่งเคยอาบไปด้วยเลือดของผู้คนมากมาย แม้ทุกวันนี้มันจะรุ่งโรจน์เป็นที่นับหน้าถือตาของใครต่อใคร ทว่า เบื้องลึกเบื้องหลังถูกสร้างทับเศษกระดูกของคนตายมากกว่าแสนชีวิต ถึงวิญญูณจะถูกส่งไปเกิดโดยฝีมือจตุโลกบาลทั้งสี่แล้วก็ตาม แต่ถ้าใครรู้ถึงพื้นเพที่ก่อตั้งขึ้นมาจะยังมีใครกล้าศรัทธาสวรรค์หรือไม่

“แม่นาย! แม่นาย!”

ปัง!

“แม่นายช่วยข้าด้วย!”

“เกิดอะไรขึ้นสกุลณา ไยรีบร้อนขนาดนั้น” แม่นายลุกขึ้นจาก ตั่งทันทีที่ถูกเรียกหา ความตกใจปรากฏบนใบหน้าแต่คงไม่เท่ากับใครอีกคนที่เหงื่อแตกพลั๊ก กิณนรหนุ่มเฝ้าวักกอดแม่นายด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก ตามหลังมาด้วยเพียงรวีที่ตื่นตระหนกไม่แพ้กัน “นี่เจ้าเสร็จกิจกับท่านยักษ์แล้วหรือ”

“ข้าตื่นมาก็ไม่เจอเขาแล้ว เห็นเพียงแค่เบ้าที่ทิ้งไว้ให้”

“เช่นนั้นเจ้าตื่นตระหนกด้วยเหตุใด”

“ปึกข้าหายไป”

“ว่ากระไรนะ?!”

“สองยักษ์นั้นขโมยปึกข้า!” ไพรสกุลณาว่าเสียงดังลั่น หัวใจเต้นแรงไม่เป็นล่าเช่นเดียวกับคนฟังที่ถูกตะโกนใส่ ครานั้นแม่นายเบิกตากว้างพยายามปะติดปะต่อเรื่องราวว่ามันเกิดเรื่องพรรค์นี้ได้อย่างไร ที่ผ่านมาไม่เคยมีแขกคนไหนคิดทำการอุกอาจเช่นนี้มาก่อน

“เจ้าแน่ใจแล้ววี หาตัวห้องแล้วหรือยัง”

“ข้าหาจนทั่วแล้วแม่นาย ไม่เจอমনวางอยู่ที่ใดทั้งนั้น” นายโลมหนุ่มรีบตอบกลับ “สัญญาตัญญาณของข้าบอกว่าคุณถูกลัก ต้องเป็นพวกเขาไม่ผิดแน่”

“แล้วโยถึงลักไปได้ เจ้าสวมปีกไว้ตลอดมิใช่รี”

“ครรร่วมรักในบ่อน้ำข้าถอดดอกเพื่อให้สบายตัว แต่ข้าไม่คิดว่าพวกเขาจะขโมยมัน” เจ้าตัวว่าเสียงสั้น “แม่นายต้องช่วยข้าหาปีกนั้นสำคัญกับข้ามากเพียงไหนท่านก็รู้ หากข้าไม่มีปีกแนบกายคงได้ตายในสามวันเจ็ดวันเป็นแน่”

“เจ้าวางใจเถิด ข้าจะช่วยเจ้าอย่างสุดแรง ช่วยบอกสิ่งที่เจ้ารู้เกี่ยวกับยักษ์สองตนนั้นให้ข้าฟัง แล้วข้าจะส่งเรื่องร้องทุกข์ในทันที” แม่นายว่าเสียงจริงจังเพื่อให้ไพร่สกุลณาเชื่อมั่นว่าเขานั้นช่วยได้

“ยักษ์ที่เข้าร่วมรักมาทั้งสองตน ตนหนึ่งผิวขาว มีเส้นผมสีเงิน ดูแจ่มใสมิเหมือน ดวงตาสีจันทร์หา ให้ข้าเรียกขานว่าท่านคิน”

“ท่านคิน?”

“ส่วนอีกตนเป็นยักษ์ผิวเข้ม เขามีเส้นผมดั่งเพลิงพิศ ตามตัวมีรอยแผลเป็นราวกับออกรบมาชั่วชีวิต ข้าเรียกเขาว่าท่านกัลป์” ไพร่สกุลณารีบแจงรายละเอียดทั้งหมดให้ฟัง “ข้าไม่รู้ว่าพื้นเพเขามาจากไหน หน้าข้าชื่อนั้นก็ย่อจากนามเต็มที่ข้าไม่ทันได้สนใจ แต่ก็คล้ายคล้ายคล้าว่าชื่อ...”

“ผิวเขารกับสุริยกัลป์ใช่หรือไม่”

“ใช่แล้ว แม่นายรู้ได้อย่างไร”

“ข้าพอจะรู้ว่าเขาเป็นใคร”

“หือ?”

“แล้วจักนายของพวกเขาดีกว่าใครเชียว” แม่นายกำหมัด

แน่น ความรุ่มร้อนเดือดพล่านอยู่ในร่าง

ไพร่สกุลณาเอียงคอมองหน้าด้วยใครรู้ว่าคนที่อีกฝ่ายพูดถึงนั้นเป็นใครกัน ที่แห่งนี้นายโลมไม่ศึกษาหาความรู้เข้าตัวมากนัก เพราะถึงมีปัญญาไปก็ไม่สามารถเอาไปใช้ในโลกรภายนอกได้

มีเพียงแค่ลีลาการเสพสมเท่านั้นที่เชื่อเชิญให้เหล่าชายชาติตรีฟังพอใจ และถึงผู้ที่มาเยี่ยมเยียนจะมียศศักดิ์ใหญ่ก็ต้องจ่ายเบี้ยไม่ต่างจากคนที่ไม่มียศ

นั่นเป็นสิ่งที่เหมาะสมกับหอนายโลมที่สุดแล้ว

“ข้าจะร้องเรื่องนี้ถึงสวรรค์” ผู้ครองสิทธิ์สรวงบุษบรณกดเสียงหนัก ฉายชัดถึงความจริงจรงให้เห็น “ระหว่างนี้ดูแลตนเองไปก่อน ปีกห่างกายเช่นนี้ย่อมส่งผลกับตัวเจ้า ส่วนเรื่องว่าความข้าจะจัดการให้เอง ไม่ต้องกังวลไป”

“แม่นายคิดว่าสวรรค์จะรับเรื่องร้อนใจของข้าหรือไม่ ถ้าเทียบกับคนทั่วไป นายโลมเช่นข้าคงไม่มีค่าให้แยแส”

“ถึงเป็นนายโลมก็มีค่าในตนเอง และหากสวรรค์เพิกเฉยเพราะเรื่องนี้ เห็นทีว่าคงไม่น่าศรัทธา” แม่นายย่นคิ้วไล่ เขาไม่เคยคิดว่าผู้ชายเรือนร่างเช่นนายโลมที่เลี้ยงดูมาไร้ค่าเลยสักนิด กลับกันแล้วศักดิ์ศรีที่ใช้หากินมันไม่เคยหมดลงเลยแม้จะต้องหลับนอนกับชายมากหน้าหลายตาก็ตาม

แต่พวกคนที่ไม่เห็นด้วยก็มีเยอะนัก ถึงอย่างนั้นเขาก็จะช่วยไพร่สกุลณาให้ได้

“ข้าจะร้องทุกเรื่องนี้ด้วยตัวข้าเอง จงเชื่อเถิดว่าสวรรค์จะรับฟัง”

“แล้วหากเขาไม่คิดช่วยแล้ว ข้าจะอย่างไรกัน ถ้าไม่มีปีกข้าก็ไม่ต่างจากนกพิการ”

“ข้าจะไม่ให้เจ้าลงเอยเช่นนั้น”

“แม่นาย”

“ข้าคือผู้ปกครองสรรพบุษบรรณ ใครที่มันกล้าทำระยากับลูกน้อยของข้า มันต้องเจอดี” นัยน์ตาสีดำขลับวาวโรจน์คล้ายโอรุจัดปีกนั้นสำคัญต่อหมู่มวลปีกษาโดยเฉพาะกษิณรและครุฑามากกว่าเผ่าพันธุ์อื่น เพราะมันมีอาคมชุกช่อนอยู่ หากไม่มีมันก็เหมือนขาดอวัยวะในร่างกายไปหนึ่งอย่าง

เรื่องนี้แม่นายเข้าใจดีกว่าใครนัก บาดแผลที่แผ่นหลังคือตราบาปคอยเตือนสติ ถึงเขาจะไม่เคยเปิดเผยเรื่องนี้กับใคร แต่เขาจะไม่ยอมให้ไพร่สกุลณาต้องมาเจอแบบเดียวกับเขาอย่างแน่นอน

“พาสกุลณากลับห้องก่อน ที่เหลือข้าจัดการเอง” เขาหันไปสั่งเพียงรวีที่รออยู่ “ช่วงนี้ก็อย่าให้ใครไปยุ่งกับเขา ไม่ต้องไปอยู่ร่วมกับนายโลมตนอื่น จักได้ไม่ถูกดูแลนให้เจ็บใจกัน”

“ขอรับแม่นาย” เพียงรวีพยักหน้าก่อนเข้ามาประคองไพร่สกุลณา “แล้วเรื่องร้องทุกข์ ท่านอยากให้ข้าช่วยอะไรหรือไม่”

“ไม่เป็นไร ทำตามที่ข้าสั่งก็พอ”

“ขอรับ” เทวัญหนุ่มพยักหน้าก่อนพาไพร่สกุลณาออกจากห้อง ปล่อยให้แม่นายยืนมองจนแผ่นหลังลับสายตา พอเห็นเช่นนั้นเขาก็ปิดประตูเพื่อไม่ให้ใครเข้ามาขัด ก่อนจะเดินไปยังพานทองที่มีจดหมายฉบับหนึ่งวางอยู่ ก่อนหน้านั้นเขาไม่คิดแต่จะต้อง ทั้งยังรังเกียจมันยิ่งกว่าอะไร

ทว่าในเมื่อลูกน้อยของเขาถูกรังแกโดย**สองในสี่จุดโลกบาล** ผู้เป็นนายก็ต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ลูกน้อยตนเองทำได้

ร่างบางใช้ปลายเล็บคมกรีดรอยแยกของซองจดหมายออก ก่อนหยิบกระดาษในนั้นออกมา ดวงตาสีสวดยกวาดมองตัวอักษรที่

เรียงรายเป็นรูปประโยค พลันมือขวาก็กำแน่นจนกระดาษยับ ในใจ
กูร้องยามต้องเค้นเสียงอ่านมันก่อนที่เพลิงกัลป์จะแผดเผาเพื่อ
นำทางเขาไปยังสถานที่ที่ไม่เคยคิดหวนกลับ

ณ ดินแดนที่ใครบางคนเฝ้ารอเขามาเนิ่นนาน แม้จะเป็นการ
กลืนน้ำลายตัวเองก็ตาม

แต่เขายอมทำเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมให้แก่สายเลือด
อัปมงคล

**“ถึงองค์เหนือหัวที่ซำรัก โปรดนำพาข้ากลับไปเคียงข้าง
ท่านอย่างที่คุณควรเถิด”**